

**AȚI
,
SUNAT LA
SAM**

DUSTIN THAO

Traducere din limba engleză și note de Anamaria Sasu

Veridia

PROLOG

În secunda în care închid ochii, încep să se deruleze amintirile și sunt transportată înapoi la început.

Odată cu el în librărie intră, rătăcite, și câteva frunze. Poartă o geacă de blugi, cu mânecile suflecate, și un pulover alb pe dedesubt. E a treia oară când vine de când am început să lucrez aici acum două săptămâni. Îl cheamă Sam Obayashi, e cu mine în clasa de literatură engleză. Toată tura m-am uitat pe geam, întrebându-mă dacă o să mai vină. Nu știu din ce motiv, dar încă nu am vorbit unul cu celălalt. Se uită prin magazin în timp ce încasez bani de la clienți și umplu rafturile. Nu-mi dau seama dacă se uită după ceva anume. Sau dacă îi place pur și simplu să stea în librărie. Sau dacă a venit să mă vadă pe mine.

În timp ce mut o carte de pe raft și mă întreb dacă știe cum mă cheamă, prin golul lăsat de carte surprind o licărire de ochi căprui, care mă privesc din partea cealaltă. Păstrăm tăcerea un

pic cam mult. Apoi zâmbește și cred că e pe cale să spună ceva, dar îndes cartea înapoi între noi înainte să aibă ocazia. Înhaț cutia de lângă mine și mă reped către camera din spate. *Ce am? De ce nu i-am zâmbit înapoi?* După ce mă boscorodesc singură că am distrus momentul, îmi fac curaj să mă duc înapoi în magazin și să mă prezint. Dar când revin din cămăruță, a plecat deja.

Pe tejgheaua din față găsesc ceva ce nu era acolo înainte. O floare de cireș, făcută din hârtie. O întorc pe toate părțile, admirând îndoiturile.

Sam a lăsat asta aici?

S-ar putea să-l mai prind dacă mă grăbesc să ies afară. Dar imediat ce mă reped la ușă, strada dispare și mă trezesc aproape două săptămâni mai târziu, intrând într-o cafenea zgomotoasă de la colțul Third Street.

Din podeaua de lemn răsar mese rotunde în jurul cărora se înghesuie adolescenți care fac poze și sorb din căni ceramice. Port un pulovăr gri, un pic cam mare; mi-am îndreptat cu peria părul castaniu și l-am prins în coadă. Aud vocea lui Sam înainte să-l văd în spatele tejghelei, luând comanda cuiva. Părul negru. Poate că e din cauza șortului, dar pare mai înalt în spatele casei de marcat. Mă îndrept către o masă de la celălalt capăt al cafenelei și îmi pun lucrurile jos. Nu mă grăbesc cât îmi întind caietele, și-mi fac curaj să îl abordez, chiar dacă doar pentru a-mi comanda ceva de băut. Dar când ridic ochii de la masă e acolo, lângă mine, și ține în mână o cană din care se ridică aburi.

– *Ah*— prezența lui bruscă mă face să tresar. Asta nu-i a mea.

– Da, știu, asta ai comandat data trecută, spune Sam și pune cana jos oricum. Un latte cu miere și lavandă, corect?

Mă uit la cană, la tejgheaua aglomerată, apoi înapoi la el.

– Plătesc aici?

Râde:

– Nu, adică, vreau să spun, e din partea casei. Nu-ți face griji.

– A.

Un moment de tăcere între noi. *Spune ceva, Julie!*

– Pot să-ți fac altceva, se oferă el.

– Nu, asta e în regulă, adică... *multumesc.*

– Cu plăcere, spune Sam zâmbind. Își strecoară mâinile în buzunarele de la șorț. Te cheamă Julie, nu? Arată cu degetul către ecusonul cu numele. Eu sunt Sam.

– Da, suntem în aceeași clasă de engleză.

– Da. Ai terminat de citit totul?

– Încă nu.

– Ce bine, răsuflă el ușurat. Nici eu.

Iar tăcere în timp ce stă acolo. Miroase slab a scortişoară. Niciunul dintre noi nu știe ce să spună. Mă uit în jur.

– Ești în pauză?

Sam se uită înapoi la tejghea, frecându-și bărbia.

– Păi, șeful meu nu e azi, deci se poate spune și așa.

Adaugă un rânjet.

– Sunt sigură că o meriți.

– Ar fi a cincea pauză pe ziua de azi, dar cine ține socoteala?

Rădem amândoi. Umerii mi se mai relaxează.

– Pot să stau aici?

– Sigur... Îmi împing lucrurile la o parte ca să se poată așeza pe scaunul de lângă mine.

– Mai zi-mi o dată, de unde te-ai mutat aici? întrebă Sam.

– Seattle.

– Am auzit că plouă mult acolo.

– Da, așa e.

Zâmbesc în timp ce stăm unul lângă altul, vorbind pentru prima dată, despre școală și materiile pe care ni le-am ales și despre

măruntșuri – are un frate mai mic, îi plac documentarele și muzica și cântă la chitară. Din când în când, ochii îi scanează camera, ca și când ar fi și el emoționat. Dar după câteva ore râdem amândoi ca niște prieteni vechi. În lumina soarelui care se scufundă către apus, filtrată de fereastră, pielea lui devine aproape aurie. E greu să nu observ asta. Doar când intră pe ușă un grup de prieteni de-ai lui Sam și îl strigă pe nume ne ridicăm amândoi privirea și ne dăm seama cât de mult timp a trecut.

O față cu păr lung și blond îl îmbrățișează pe Sam pe la spate, apucându-l de umeri. După care fata mă privește.

– Ea cine e?

– Ea e Julie. Doar ce s-a mutat aici.

– Oh, de unde?

– Seattle, răspund eu.

Mă privește fix.

– Ea e prietena mea Taylor, spune Sam, bătând ușor cu mâna brațul care încă îl înconjoară. Mergem cu toții la film. Termin munca într-o oră. Ar trebui să vii și tu.

– E un thriller psihologic, adaugă Taylor. Probabil nu te pasionează filme de-astea.

Ne uităm una la alta. Nu-mi dau seama dacă e insolentă.

Telefonul îmi vibrează pe masă și mă uit cât e ora. Mă simt de parcă m-am trezit din visare.

– E în regulă. Probabil ar trebui să plec către casă.

Când mă ridic de la masă, Taylor se strecoară în scaunul meu și asta mă face să mă întreb dacă nu sunt împreună. Fac cu mâna dar, înainte să plec, mă îndrept către teigheaua din față. Când cred că Sam nu e atent, scot o floare de hârtie din geantă și o pun lângă casa de marcat. Am petrecut o săptămână cu ochii în tutoriale despre cum se face o floare de cireș ca cea pe care am găsit-o la librărie. Dar pașii au fost prea greu de urmat pentru mâinile mele lipsite de practică. A fost mai ușor să fac un crin.

Îmi închid geanta, ies în grabă pe ușa cafenelei și brusc sunt pe veranda casei mele uitându-mă la peluză. Pe iarbă încă mai atârnă picăturile de rouă ale dimineții. Mașina lui Sam se oprește. Are fereastra deschisă. Mi-a dat un SMS cu o seară înainte.

Hei. Sunt Sam. Doar ce mi-am luat permisul!

Te duc cu mașina mâine la școală?

Pot să mă opresc pe la tine să te iau, dacă vrei.

Mă urc pe locul din dreapta și închid portiera. Mă izbește un miros plăcut de citrice și piele. *Apă de colonie?* Sam își dă la o parte geaca de blugi în timp ce-mi prind centura. Un cablu USB conectează sistemul audio al mașinii de telefonul lui Sam, pus în suportul de pahare. Pe fundal e o melodie, dar nu o recunosc.

– Poți să schimbi muzica dacă vrei, îmi spune Sam. Uite – conectează-ți telefonul.

Mă lovește un val de panică și îmi strâng telefonul la piept. Încă nu vreau să știe ce muzică ascult. Dacă nu-i place?

– Nu, asta e OK.

– Ți place și ție Radiohead¹?

– Cui nu-i place? spun eu. Mergem în tăcere pe străzile din cartier. Din când în când ne uităm cu coada ochiului unul la altul și mă gândesc la subiecte de discuție. Mă uit pe bancheta din spate. De mânerul fix atârnă un sacou. E mașina ta?

– Nu, a lui tata, spune Sam și dă muzica mai încet. Nu lucrează joia, așa că asta e singura dimineață în care pot conduce. Dar strâng bani să-mi iau și eu una. De asta lucrez la cafenea.

– Și eu încerc să strâng bani.

– De ce?

Mă gândesc la asta.

– Facultate, cred. Poate un apartament sau ceva, după ce mă mut.

¹ Trupă engleză de rock alternativ (n.tr.)

– Unde te muți? Doar ce-ai venit aici.

Nu sunt sigură ce să spun.

Sam dă din cap.

– Deci e *secret*...

Zâmbesc când spune asta.

– Poate îți spun altă dată.

– Sună bine, spune Sam.

Se uită la mine.

– Ce zici de joia viitoare?

Mă abțin să nu râd când intrăm în parcare a școlii. Deși drumul cu mașina nu e lung, joia devine ziua mea preferată din săptămână.

Amintirea se schimbă iar. Pe podeaua sălii de sport joacă lumini, iar muzica urlă în difuzoare când pășesc prin arcada de baloane argintii și aurii. E seara de dans la școală și nu cunosc pe nimeni de-aici. Port rochia nouă pe care m-a ajutat mama s-o aleg, din satin albastru închis care se înfoaie mai jos de talie. Părul meu lung e prins în coc și de-abia m-am recunoscut când m-am uitat în oglindă. Am vrut să stau acasă, dar ai mei m-au forțat să ies și să-mi fac prieteni. Nu am vrut să-i dezamăgesc. Mi-am petrecut ultima oră sprijinită de zidul rece de ciment, privind cum se umple ringul de dans cu adolescenți care dansează și râd. Din când în când, îmi verific telefonul și mă prefac că aștept pe cineva, dar e doar ecranul gol de blocare. Poate că a fost o greșală.

Dar ceva nu mă lasă să plec. Sam a menționat că s-ar putea să vină în seara asta. I-am dat un mesaj acum câteva ore, dar nu mi-a răspuns, poate că nu și-a verificat încă telefonul? Când muzica devine mai lentă și mulțimea se risipește, îmi părăsesc locul de lângă perete și îmi croiesc drum pe ringul de dans, căutându-l. Îmi ia ceva, dar, când îl zăresc, simt cum îmi cade ceva în cap. E acolo, cu brațele în jurul lui Taylor, dansând. Simt un gol în stomac. De

ce am venit? Trebuia să rămân acasă. Nu trebuia să-i dau mesaj. Mă întorc înainte să mă vadă cineva și fug către ușile sălii de sport.

Muzica se estompează iar noaptea mă învăluie și încep să respir mai ușor. Parcarea, iluminată doar de câteva lămpi, pare atât de liniștită în comparație cu ringul de dans. E ceață în seara asta. Ar trebui să mă duc acasă până nu începe să plouă. Mă gândesc să-i dau un mesaj mamei să vină să mă ia, dar e prea devreme. Nu vreau să mă întrebe ce s-a întâmplat. Poate mă duc acasă pe jos și mă strecor neobservată la mine în cameră. Încep să mă doară călcâiele, dar ignor durerea. În timp ce merg prin parcare, ușa de la sala de sport se deschide în urma mea, urmată de o voce pe care o recunosc imediat.

– Julie–

Mă întorc și e Sam, îmbrăcat într-un costum negru care-l face să arate mai serios ca de obicei.

– Unde te duci? întreabă el.

– Acasă.

– Prin ploaie?

Nu știu ce să spun. Mă simt ca o idioată. Așa că mă forțez să zâmbesc.

– E doar un pic de ceață. Sunt din Seattle, ai uitat?

– Te pot duce cu mașina, dacă vrei.

– E în regulă. Nu mă deranjează să merg pe jos.

Simt că îmi iau foc obrajii.

– Sigur?

– Da, nu-ți face griji. Vreau să plec de aici.

Dar Sam nu se mișcă.

Încerc din nou.

– Iubita ta probabil te așteaptă înăuntru.

– Ce? Se bâlbâie puțin. Taylor nu e iubita mea. Suntem doar prieteni.

Vreau să spun atât de multe lucruri, dar nodurile din stomac nu mă lasă să vorbesc. Nu ar trebui să mă simt așa. Sam și cu mine nici măcar nu suntem împreună.

– De ce pleci atât de devreme?

Mi-l amintesc sub luminile colorate, cu brațele în jurul lui Taylor, dar în niciun caz nu îi pot spune adevărul.

– Nu-mi prea plac serile astea dansante de la școală. Asta-i tot. Sam dă din cap și își bagă mâinile în buzunare.

– Da, știu ce vrei să spui. Pot fi destul de jalnice.

– Se distrează vreodată cineva la chestiile astea?

– Poate nu ai mers cu persoana potrivită.

Simt cum mi se oprește respirația când aud asta. Chiar și din afara sălii de sport aud muzica prin pereți, topindu-se într-o altă melodie lentă.

Sam stă la ușă și se leagănă pe călcâiele pantofilor.

– Nu-ți place... să dansezi?

– Nu știu... nu mă prea pricep la asta. Și nu-mi place să se uite ceilalți la mine.

Sam se uită în jur. După un moment, zâmbește ușor și-mi întinde o mână.

– Păi, nu se uită nimeni acum...

– Sam— încep eu să spun ceva.

Îi reapare râznetul familiar.

– Un *singur* dans.

Îmi țin respirația când Sam se apropie și mă ia de mână, trăgându-mă mai aproape de el. Nu mi-am imaginat niciodată că primul meu dans va fi așa, cu noi doi legănându-ne afară, în parcare școlii. Fața lui e ușor umedă de la ceata deasă și-i inspir mirosul dulce familiar, sprijinindu-mi obrazul de pieptul lui. În timp ce îi pun mâinile pe umeri, observă ceva.

– Ce-i asta?

Floarea de cireș din hârtie. Mi-am legat-o cu o panglică în jurul încheieturii de la mână.

Simt cum îmi iau foc iar obrajii.

– N-am avut corsaj. Așa că mi-am făcut singură unul.

– Eu ți-am dat asta.

– Știi asta.

Sam zâmbeste.

– Știi, am vrut să te invit la seara asta de dans, dar mi-a fost teamă să nu mă refuzi.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– Pentru că nu mi-ai trimis niciun mesaj. În ziua când ne-am întâlnit la librărie.

Îl privesc printre gene, gândindu-mă la ziua aceea.

– Dar nu mi-ai dat numărul de telefon.

Sam lasă capul în jos, chicotind.

– Ce e de răs? întreb eu, ușor iritată, când îmi ia mâna. Culege floarea de cireș de la încheietura mea și începe s-o despacheteze. Încep să protestez, dar închid gura când în mâini nu i-a rămas decât o foaie de hârtie. Înăuntru, e un bilet cu numele și numărul lui Sam.

– Nu m-am gândit niciodată s-o deschid.... spun eu.

– Cred că eu sunt de vină.

Râdem amândoi la asta. Apoi zâmbetul îmi dispare.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Sam.

– Acum e distrusă.

Hârtia e mototolită și udă de la ceață.

– Nu-ți face griji, spune Sam. Pot să-ți fac alta. Pot să-ți fac încă o mie.

Îmi pun brațele în jurul lui în timp ce ne continuăm dansul lent din parcare, ascultând la muzica ce răzbate prin peretele sălii de sport, iar ceața ne înconjoară ca niște nori înainte să se

schimbe și să dispară într-un cer senin de noapte, iar amintirea se schimbă din nou.

Pe fereastra de la etaj zboară haine când ies în fugă pe peluza acoperită de lucrurile lui tata. Părinții mei țipă de o oră întreagă și nu mai suport să mai stau în casă. Am știut mereu că lucrurile se vor sfârși până la urmă, dar nu m-am așteptat să fie atât de curând. *Unde mă pot duce?* L-am rugat pe Sam să vină să mă ia, dar încă nu a ajuns. Simt cum mă privesc vecinii de la geam. Nu mai pot aștepta. O iau în jos pe stradă și încep să alerg până când totul dispare în urma mea.

Nici măcar nu știu unde mă duc. Alerg în continuare până când nu mai recunosc nimic. Doar atunci când ajung la marginea orașului, unde ierburile se întind spre munți, îmi dau seama că mi-am uitat telefonul. Pe drumul gol strălucește o pereche de faruri. Mă dau la o parte, dar mașina încetinește în fața mea și îmi dau seama că e Sam.

– Ești bine? întrebă el când mă sui pe locul din dreapta. Am mers la tine acasă dar nu erai acolo.

Dacă mi-aș fi amintit să-mi iau telefonul, i-aș fi trimis locația mea.

– De unde-ai știut unde să mă găsești?

– N-am știut... Doar te-am căutat.

Stăm mult timp în mașină, cu motorul pornit.

– Vrei să te duc acasă? mă întrebă Sam în cele din urmă.

– Nu.

– Deci, unde vrei să mergi?

– Oriunde altundeva.

Sam începe să conducă. Dăm ture prin oraș până pierdem noțiunea timpului. Luminile magazinelor se închid una câte una, în timp ce drumul începe să se întunece. Cum nu avem unde să mai mergem, Sam intră în parcare a unui magazin non-